

από τον τοκογλύφο. Γραμμένα με πέννα δημοσιογραφική, αλαφρά και πεταχτά, δίνουν μολοντούτο τη ζωερήν εικόνα που παρουσιάζει η άγροτική μας πίστη. Για την πολιτεία ο λαός δεν έχει άλλον προορισμό από το να δουλεύει για φόρους και να στρατεύεται.

•ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ•
υπό κ. Κλ. Νικολαΐδη. — Γραμμένη γεμανικά, μεταφράστηκε από τον ίδιο το συγγραφέα και τυπώθηκε στη σειρά της «Πολεμικής βιβλιοθήκης Γ. Φέξη». Πουλιέται 4 δρ. σε όλα τα βιβλιοπωλεία.

•Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΡΙΑ — Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ. Μονόπραχτα δράματα του κ. "Αλκη Θρύλου." Πρωτότυπη πέννα, ωστόσο έχει αρκετά χαρίσματα και το σπουδαιότερο, έχουν γλώσσα στρωτή, ομαλή, ολοζώντανη που δεν τολμούν να την γράψουν έτσι πολλοί που ποζάρουν για δημοτικιστές. Ο συγγραφέας είναι νέος (ή νέα, γιατί κάτω από τον "Αλκη Θρύλο κρύβεται μία χαριτωμένη Αθηνιωτοπούλα) και έτσι του συχωριέται κάποια άπειρία της σκηνης. Τα δράματά του δεν ένθουσιάζουνε μα και δεν απελπίζουν. Κάτι έχει μέσα του και κάτι θα γράψει μία μέρα. Κι αυτό είναι πολύ για ένα νέο που πρωταρχίζει. Σω ει να μην παρυσυρθί από τα κοόφια κι άνειλικρινή παινήματα που απευθύνονται περισσότερα στην κοινωνική του τάξη παρά στο έργο του. "Ας βολώσε ταυτιά του κι ας δουλέψει. Σίγουρα το δεύτερο βιβλίο του θάναί καλύτερο, σαν προχωρώντας στην ηλικία γνωρίζει καλύτερα τη ζωή και τη μελετήσει προσεχτικώτερα. Ο διάλογός του είναι πολυκαλώς και σε μερικά μέρη τέλειος. Χάρισμα σημαντικό που λίγοι δραματογράφοι μας τχουνε.

GEORG BRANDES

ΓΙΑ ΤΟΝ ΊΨΕΝ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

(HENRIK IBSEN INTIME)

Μετάφρ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑ

13.—

Είναι καταπληχτικό τούτο για ένα σκεπτικιστή που μισεί τον Ίησουϊτισμό, να καταλήγει δηλαδή σε μία τέτοια γνώμη που φέρνει τόσο μακριά. Σ' αυτό το σημείο ο Νίτσε είναι σύμφωνος με πολλούς από τους εναντίους του. Ο Ίψεν πάλι που φανερώνεται μ' ελγή τη δύναμή του ένας λάτρης της αλήθειας, φτάνει, όσο ξετυλίγεται με τον καιρό, στο σημείο να βλέπει τα πράματα μ' έναν τρόπο ανάλογο. Δεν πρόκειται για κανένα χωρατό, βέβαια, όταν με το στόμα του Ρέλλινγκ, μέσ στην *Αργιόπαπια*, ο Ίψεν μ' μιλά για τις άπραϊτίητες ζωτικές πλάνες. (*)

(*) Τ' ότι ο Ίψεν έβαλε στο στόμα του δόχτορα Ρέλλινγκ λόγια που είτανε μία πίστη δική του και τ' ότι ακόμα τούτο το πιστεύανε κ' οι άλλοι, το μαρτυρά το ακόλουθο γεγονός: Ένας νορβηγός ήσποιδς παίζοντας το ρόλο του δόχτορα στην *Αργιόπαπια*, βγήε πάνω στη σκηνή φορώντας τη μάσκα του ίδιου του Ίψεν. Ο κόμης Προξόρ μιλώντας πάνω σ' αυτό, παραδέχεται πως το φέροισμο του ήθοιου είτανε χοντροειδέστατο, μα η επινόηση του ως τα μισά σωστή. Αυτός φρονεί πως η κεφαλή του συγγραφέα θα ταίριαζε περισσότερο στο Γρηγόρη Βέριε. Σ. του Μ.

Στην αρχή, βέβαια, κηρύχνει το ζωτικό ψέμα ως άπραϊτίητο, μα μοναχά για τους μέτριους ανθρώπους. Αργότερα όμως ο Ίψεν τραβάει πολύ πιο μακριά κι αποδείχνει με τον ίδιο τρόπο πως η ανάγκη της πλάνης είναι άπραϊτήη και για τον ανώτερο άνθρωπο.

Αρχινώντας από το δράμα του οί *Βρυκόλλανες*, τον έβρίσκουμε να σταματά μπρός στη δυσκολία να πει γυμνή την αλήθεια. Η κ. "Αλδινγκ δέ θέλει μα κι ούτε μπορεί ν' άπαντήσει στις έρωτήσεις του "Οσβαλτ για δ,τι άφορά τον πατέρα. Σταματά σαν μπρός σε μιάν άνάγκη, γιατί καταλάβαινε πως αν του μιλούσε θά του κατάστρεφε τα ιδανικά του. Δω πέρα λοιπόν αντιτάσσουνται τα ιδανικά με την αλήθεια. Και μοναχά σά βρίσκει μιά κατάλληλη περίφραση, μιά μεταμόρφωση να πούμε της αλήθειας, στο τέλος κοιτά το έργο, τολμά να το την άποκαλύψει.

Κι όταν οί Σόλνες, οί Μπόρκμαν, οί Ρούμπεκ, πρόσωπα που έκλεισε μέσα τους ο Ίψεν, άλλες φορές με τρόπο δυσκολόδροτο κι άλλες φορές καθαρά την ίδια του την προσωπικότητα—έταν θένε να υπερασπίσουν ένα τους πόθο που δεν έχουν τη βεβαιότητα και την πίστη πως θά πραγματοποιηθεί, άρριονονται την άπατηλότητά του, λέγοντας: «Αυτό θέλω νάναί αληθινό». Ο Σόλνες μάλιστα επιμένει πως οί πόθοι του και μόνο έξασκούνε μιά πραγματική έέργεια πάνω του κι έτσι κατέχουνε μιά δύναμη σκεδόν μαγική.

Νά και για το ζήτημα του Ράγναρ το ίδιο: «Τόπε σε σάς;» Η Χίλδα επικυρώνει τη βεβαιότητα που θέλει νάχει, πως ο Σόλνες είναι δλως διόλου άδιάφορος για την Κάγια, με τον ακόλουθο τρόπο. «Όχι, μα είναι έτσι! Αυτό δε μπορεί νάναί άλλως. (Με περιπάθεια). Θέλω—μα θέλω νάναί έτσι αυτό!»

Η κ. Μπόρκμαν ζει πάλι με τη ζωτική πλάνη πως ο Έρχαρτ, ο γιός της, θά γίνει ένας μεγάλος άντρας, πως θά κάνει ένα ευγενικό επάγγελμα για ν' άποκαταστήσει την τιμή του σπιτιού.

Κ' η άδερφή της της άπαντά: «Αυτό είναι ένα πράμα που μονάχα να όνειρεύεσαι: μπορείς. Μ' α δεν είχες πάλι αυτή την ιδέα για να προσηλάνεσαι, θάφηνες την άπελπισία να σε καταλύσει δλότελα».

Ο Μπόρκμαν ζει με τη ζωτική πλάνη πως θάρθουν μ' ειδική άποστολή για να του προσφέρουν τη διοίκηση της Τράπεζας. «Δέν το πιστεύεις πως θάρθουν; Πως θάναί μιά μέρα άναγκασμένοι, ναί, άναγκασμένοι νάρθουε να με ζητήσουν; Έχω άπόλυτη πεποίθηση γι' αυτό. Το ξέρω με μιάν άσάλευτη βεβαιότητα. Α δέν είχα πάντοτε αυτή τη βεβαιότητα, θάρπεπε από καιρό νάχω τινάξει τα μυαλά μου στον άγέρα».

Στον *Επίλογο* ο Ρούμπεκ υπερασπίζει με τον ακόλουθο τρόπο τη σηματικότητα του έργου του: «... Όταν είχα δημιουργήσει το άριστούργημά μου—γιατί «ή Μέρα της άνάστασης» είναι ένα άριστούργημα (νοιώθει πως τχχει καταστρεμένο)... Όχι, μένει άκόμη άριστούργημα. Είναι, πρέπει νάναί άριστούργημα!

Γιὰ τὸν Ἴψεν, κι' ἀπαράλλαχτα γιὰ τὸ Νίτσε, ὁ ἀ-
συνείδητος πόθος ὀρθώνεται πίσω ἀπὸ τὴ συνειδητὴ
ψυχικὴ ζωὴ. Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀν-
θρώπου κρέμεται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῶν ἐνστίχων του.
Γιὰ τὸν Ἴψεν μονάχα πού ἡ γυναῖκα πρὸ πάντων ξέρει
νὰ κρατᾷ τοὺς ἀσυνείδητους αὐτοὺς πόθους μακριὰ
ἀπὸ κάθε ταπεινωτικὸ ριψοκιντύνεμα, τόσο ἄγνους,
πού μέσα στὸ **Μπράντ** τοὺς ὀνομάζει «πνέμα συδιδα-
σμοῦ». Εἶναι μιὰ γυναῖκα πού ἀφομοιώνεται τέλεια μὲ
τὴ διανοητικότητά τοῦ ἥρωα, πού ἔχει τὴ δύναμη νὰ
ἐνσαρκώνει ἀπὸ τὸ πνέμα τοῦ Μπράντ ὅ,τι ἔχει καλύ-
τερο καὶ ἄγνότερο καὶ πού κατ'ορθώνει στὸ τέλος νάνε-
θάσει τὸ Μπράντ στὸ ὕψος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅπως μ'
ἄλλα λόγια κ' ἡ Χίλδα θέλησε νάνεθάσει τὸ Σόλνες
κ' ἡ Εἰρήνη τὸ Ροῦμπек σὲ ὕψη καινούρια.

Ὁ Ἴψεν γιὰ νὰ πολεμήσει τὴν παράδοση καὶ τὰ
κοινωνικὰ ψέματα, δὲν ξέρει ἄλλη δύναμη τόσο ἐν-
τονη, ὥς τὴ γυναῖκα. Μέσ' στὰ δράματά του ἡ γυναῖ-
κα εἶναι κείνη πού ξυπνᾷ κ' ἐρεθίζει τίς ἐνέργειες. Καὶ
σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Ἴψεν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ Νίτσε,
πού ἡ περιφρόνησή του γιὰ τὴ γυναῖκα εἶναι γνωστή.
Γιὰ τὸ Νίτσε ἡ γυναῖκα ἐξευτελίζει τὸν ἄντρα. Εἶναι
μιὰ δύναμη τῆς φύσης πού πρέπει νὰ τὴ νικήσει ὁ
ἄντρας.

Ὁ Ἴψεν κι' ὁ Νίτσε ζήσανε καὶ δουλέψανε ἀπο-
τραχηγμένοι ἀπὸ τὸν κόσμον, μ' ὅλο πού κ' εἰ δυὸ
τοὺς δὲν εἶτανε διόλου ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχη τῶν
ἔργων τους. «Ὅποιος ζεῖ πρὸ πολὺ μοναχός του εἶναι
καὶ περισσότερο δυνατός», λέει ὁ δόχτορας Στόκμαν.
Κι' ὁ κόμης Προζδὼρ ρωτᾷ κάποιον: «Ποιός ἀπὸ τοὺς
δυὸ εἶτανε περισσότερο μόνος; ὁ Ἴψεν γιὰ ὁ Νίτσε;»

Ὁ Ἴψεν πού ἀπόφευγε κάθε σχέση μὲ τοὺς γύρω
του καὶ πού δὲν ἀμελοῦσε ὅμως ποτὲ νὰ παρουσιάζει
τὰ ἔργα του μπροστὸν στὸν ὄχλον πού γιόμιζε τὰ θέα-
τρα, γιὰ ὁ Νίτσε πού ἀπομονώθηκε βέβαια σὰ σκεφτι-
κιστής, χωρὶς ὅμως νὰ πᾶψει κι' αὐτός ποτὲ νὰ ζητάει
σὰν ἄνθρωπος—κι' ἄλλοίμονο, μάταια τὸ πρὸ πολὺ—
διανοητικούς φίλους καὶ ὁπαδοὺς καὶ πού τὰ ἔργα του
μολαταῦτα μέινανε ἂν ὄχι ἄγνωστα γιὰ τὸ πολὺ κοινόν,
ἀκατανόητο πάντα σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τοῦ
συγγραφέα;

Ἡ ἀπάντησή δὲν εἶναι διόλου εὐκολή καὶ σὰν πρό-
κειται μάλιστα νὰ δοθεῖ σὲ κείνον πού ἀπὸ μιὰ παρά-
δοξη τύχη ἔλαχεν ἄναι φίλος καὶ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλ-
λοῦ.

Ἀκόμα πρὸ δύσκολο εἶναι νὰ ξεδιαλύνουμε τὸ ζή-
τημα καὶ νὰ δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μπόρεσε νὰ
ἐξακχήσει τὴν πρὸ βλαδίαν κι' ἀποτελεσματικὴ ἐπίδραση
πάνω στὶς σύγχρονες ψυχές, καθὼς καὶ ποιὸς θὰ μένει
γιὰ πρὸ πολλὸν καιρὸ διάσημος.

XIV

Στὶς χώρες τοῦ Βορρᾶ ὅλοι μὲς δίχως ἐξαίρεση,
χρωστᾶμε κάτι στὸν Ἴψεν, ἂν καὶ ἡ ἐπίδρασή του εἴ-

τανε πρὸ δυνατό πᾶν τοὺς δραματικούς συγγραφείς
κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ σχηματίζει καὶ δική του σχολή.

Στὴ Γερμανία κατὰ τὸ 1885 ὁ Ἴψεν, μὲ τὸν Τολ-
στόϊ καὶ τὸ Ζολᾶ μαζί, εἶχε δοξαστεῖ γιὰ μεγάλους να-
τουραλιστὴς συγγραφείς. Τότε μάλιστα κάνανε ἓνα με-
γάλο ἀγῶνα ἐνάντια τοῦ παλιοῦ ἰδεαλισμοῦ, τοῦ ἰδεα-
λισμοῦ τοῦ Σίλλερ, καὶ δὲ δύναντο διόλου προσοχή σ' ὅ,τι
ἰδεαλιστικὸ εἶχε καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἴψεν.

Στὸν ἐμειώμορφο, νὰ ποῦμε, λογοτεχνικὸ κόσμον τῆς
Γερμανίας, φαίνονται τότε γιὰ τὴν πίστη του στὴν
μειονότητα ὡς ἀτομιστής καὶ τότε γιὰ τὴν ἐπαναστα-
τικὴ τάση του ὡς σοσιαλιστής. Ἡ ἐπίδρασή του πολὺ
εὐκολὰ φαίνεται πᾶν τοὺς γερμανοὺς δραματικούς
συγγραφείς, ἀπὸ τὸ Ριχάρδο Φὸς Ισταμε τὸν Ἑρμαν
Μπάρ. Στὸ μεγαλύτερο μάλιστα ἀπ' αὐτούς, στὸ Γε-
ράρτο Ἀουπτμαν φαίνεται πρὸ χτυπητὴ: τὸ **Πρὶν
βγεῖ ὁ ἥλιος** εἶναι ἐπιδρασμένο τόσο ἀπὸ τοὺς **Βρυ-
κόλακες** τοῦ Ἴψεν, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ **Κράτος τοῦ ξόφου**
τοῦ Τολστόϊ: Ἡ **Βουλιαγμένη καμπάνα** θυμίζει ταυ-
τόχρονα τὸ **Μπράντ** καὶ τὸ **Σόλνες**.

Στὴν Ἀγγλία ὁ Ἐδμόνδος Γκόσσε, ὁ Γουλιέλμος
Ἀρσερ καὶ μὲ μιὰ μεροληψία ὁ Βερνάρδος Σόου δου-
λέψανε γιὰ διὰδοση καὶ τὴ φήμη τοῦ Ἴψεν. Ὡς
δραματικός συγγραφέας ὁ Σόου ὠφελήθηκε πολὺ ἀπὸ
τὰ διδάγματα τοῦ. Τὸ πρὸ περιεργὸ ὅμως εἶναι πὼς
στὴν Ἀγγλίαν δὲ χτύπησαν μονάχα γιὰ ἀκατανόητο
τὸν Ἴψεν, καὶ γιὰ ὅλίστῃ. Πρὸ πάντων τὸν ἐθαμά-
ζανε γιὰ τὸν ὀλόγο.

Στὴ Γαλλία πού ὁ συμβολισμὸς εἶτανε τῆς μόδας, ὁ
Ἴψεν χαίρει γιὰ μεγάλους συμβολιστὴς. Οἱ κα-
λύτεροι ἀπ' αὐτοὺς δραματικούς συγγραφείς τῆς, ὅπως ὁ
Francois d'Assolant, νοιώσανε τὴν ἐπιρροή του. Ἐκεῖ, τὸ
μυστικόν, νὰ ποῦμε, μέρος τοῦ Ἴψεν, ὅπως τ' ἄσπρα
ἄλογα στὸ **Κερά τῆς** ἰλασσας, ἐχτιμήθηκε παραπάνω. Πολὺ
συνὰ πάλι ὠρήθηκε γιὰ ἀναρχικός. Τὸν **Ἐχτὸ τοῦ**
Λαοῦ τὸν ἐράσανε γιὰ κατηγορητήριον ἐνάντια τοῦ
Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας καὶ τὸν **Ὀυρλίχ Μπρέν-
τελ** γιὰ μιὰ οἰκονομικὴ σάτυρα.

Τίποτα ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μαρτυρήσει καλύτερα τὸ
μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπου αὐτοῦ ἀπὸ τ' ὅ,τι στὴ Νορδ-
γία στὴν ἀ-θεωρήθηκε γιὰ συντηρητικὸς κ' ὑστερα
γιὰ ριζοσπαστικὸς, ἐνῶ στὴ Γερμανία εἶχε δοξαστεῖ γιὰ
νατουραλιστὴ καὶ γιὰ σοσιαλιστὴ καὶ στὴ Γαλλία
γιὰ συμβολιστὴ καὶ γιὰ ἀναρχικός.

Γιὰ πολλὸν καιρὸ σὲ κάθε χώρα δὲ βλέπανε παρὰ
λίγες ὀψεις ὁ τὸ ἔργο του. Ἡ ἀφθονία τῶν ὀψεων
αὐτῶν ἀποδεικνύει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν καθο-
λικότητά τῆς πνεύματός του.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μιὰ μείωσις.

Στὸ 517 τοῦ «Νουμά» κάνοντας μιὰ σημείωσις γιὰ
τὸν Ἀνιψί-**οῦ Ραυῶ**, πού ἀναφέρει ὁ Brandes, λέω
πὼς εἶναι ὁ Νόρκινδος τῆς τραγωδίας τοῦ Brachno-
gel. Δὲν κατ-**ῖα** μονάχα ἂν ὁ **Γιὸς τοῦ Ζιμπουαγιέ**

πού γράφτηκε τὸ 1862 ὅπὸ τὸν Αἰμίλιο Ὡζιὲ εἶναι ὁπόγος τοῦ Νόρκισδου τοῦ Albert Brahoogel, πού ἂν καὶ γράφτηκε πέντε χρόνια πρὶν καὶ στερέωσε τὴ φήμη τοῦ γερμανοῦ δραματικοῦ, εἶναι ζήγῃμα ἂν εἶτανε τότε γνωστὸς καὶ στὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ δὲ τείνει νὰ πιστέψῃ κανένας πὼς ὁ Ἀνιήδης τοῦ Ραυὼ πού μνημονεύει ὁ Georg Brandes στὴ μελέτη του, εἶναι τὸ καλὸ μυθιστόρημα τοῦ γάλλου σοφοῦ Denis Diderot, πού φέρει τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τίτλο.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Σ' ἓνα τετράπτυχο ἄρθρο του στὸ «Χρόνος» τῆς περασμένης Δευτέρας ὁ ὑπερποιητὴς κ. Φωκίων Πατσῆς παραθέτει τὴν «περὶ αὐτοῦ ἐκφρασθεῖσαν αὐθεντικὴν γνώμην τοῦ νῦν σοφοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας» πού τοῦ εἶπε : «Μόνε ἀντάξιε τοῦ ἀναφαιρέτου τίτλου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ». Τί ἄλλο θέλει ; Ἀβάντε τώρα γιὰ τὸ Νομτὶλ !

— Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς κριτικῆς μελέτης τοῦ Παλαμᾶ θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

— Τὴν ἀντιπροσωπεΐα τοῦ «Νουμᾶ» στὴ Μιτυλήνη εἶχε τὴν καλὸσύνῃ νὰν τὴ δεχτεῖ ὁ ποιητὴς Ἀγγελὸς Σημηριώτης (γραφεῖα ἐφημερίδας «Αἴσχος»).

— «Ὁ ἀδερφός μου ὁ Γιάννης» μᾶς ἔστειλε ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Γρανὺ τὸ ἀνάγνωσμα», πού θάφισωμε γιὰ τὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς — Κυνιάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς — Ἀλεξάνδρειας

Τὸ μέ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάρτου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀέσεως θαλαμηγόν ἀτμόπλοιοι. ΕΣΠΕΡΙΑ ἀχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πορταλὶ Τρυήμας).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σῦρον Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξάνδρειαν

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Εν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κουκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωϊάδου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίας).

Εν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ἐπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Εν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγαν ὁ ὅς Ἀντωνιάδου, 1

(Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγόν Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΠΑΤΡΙΣ”

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 13 Ἀπριλίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΙΩΑΝΝΙΝΑ”

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 20 Ἀπριλίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ”

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 27 Ἀπριλίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλισωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξετε τὴν Σημαίαν δακ, μεγαλύνετε τὴν Πατριδα δακ.